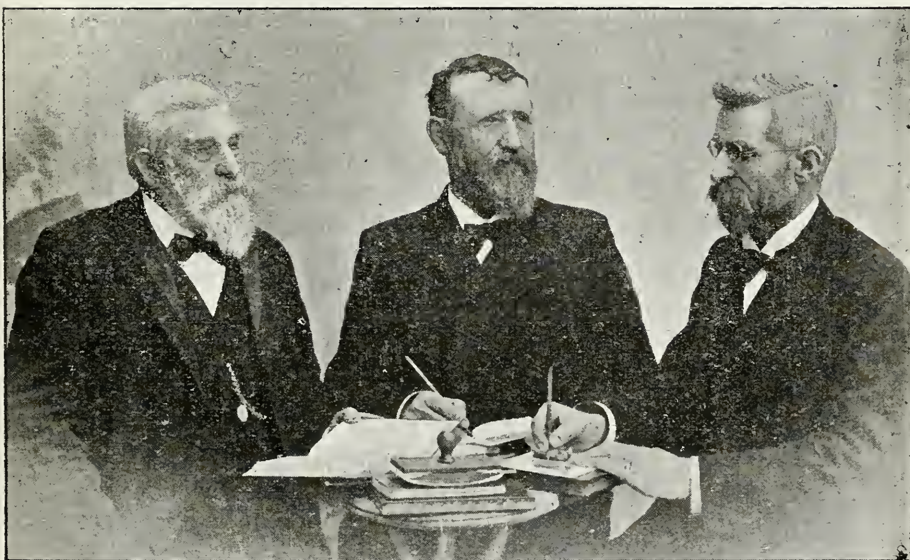
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1933 | 82. AARGANG

MINDER FRA GAMLE DAGE.

CHR. D. FJELDSTED. ANTON L. SKANCHY ANDREW JENSEN.

Disse tre Brødre har udført mange Missioner i Skandinavien og har alle præsideret over Den skandinaviske Mission; Fjeldsted fra 1881—84. Skanchy fra 1901—04 og Andrew Jensen fra 1909—12. Broder Fjeldsted blev den 28. April 1884 ordineret til en af de første syv Præsidenter for de Halvfjerds. Baade Broder Fjeldsted og Skanchy er døde. Andrew Jensen fejrede fornylig sin 83 Aars Fødselsdag.

ANDREW JENSEN FYLDT 83 AAR.

Den 11. December fyldte forhenværende Missionspræsident Andrew Jensen 83 Aar, idet han blev fodt den 11. December 1850. Broder Jensen er en Mand, der er meget kendt indenfor kirkelige Kredse saavel i Amerika som i Skandinavien. Det vil sikkert interessere Læserne af »Skandinaviens Stjerne« at hore lidt om denne uforfærdede Guds Tjeners Liv.

Broder Jensen blev født i Torslev i Hjørring Amt. Allerede som Dreng kom han i Forbindelse med de Sidste Dages Hellige, og han blev dobt den 2. Februar 1859, altsaa knap ni Aar efter, at Evangeliets Budskab var blevet forkyndt i Danmark. Endnu medens han var en ung Dreng, nemlig i 1866, emigrerede han til Utah. I de Dage fandtes der ikke flotte og glimrende udstyrede Dampskibe, der kunde krydse Atlanten paa 6 Dage; Transporten foregik paa gamle Sejlskibe og var alt andet end behagelig. Ved sin Ankomst til Utah bosatte han sig i Pleasant Grove, men siden 1882 har hans Bopæl været i Salt Lake City.

Andrew Jensen havde mange boglige Interesser og syslede i sin Fritid med sin aandelige Uddannelse, hvad der senere blev ham til overordentlig stor Nytte. Broder Jensen har udfort ni Missioner for Kirken, alene deraf kan det ses, hvor aktiv han har været i Kirkens Tjeneste. Han udførte sin forste Mission i Aarene 1873—75 i Danmark og virkede det meste af Tiden som omrejsende Ældste i Aalborg Distrikt. (Dengang kaldet Konference). I 1876 begyndte han paa Oversættelsen af Joseph Smiths Levnedsløb til Dansk. Fra 1879 til 1881 udforte han sin anden Mission i Danmark. Paa denne Mission virkede han forst og fremmest som Oversætter og Medarbejder ved »Skandinaviens Stjerne«. Under daværende Missionspræsident Wilhelmsens Ledelse udgav han tillige Maanedsbladet »Ungdommens Raadgiver«. Ligeledes foretog han sammen med Præsident Wilhelmsen en Revision af Mormons Bog, som forst var blevet oversat og udgivet af Apostel Erastus Snow og Ældste Peter O. Hansen i 1851. Det danske Sprog havde imidlertid i Løbet af disse ca. 30 Aar gennemgaaet store Forandringer, hvorfor en Revision var meget paakrævet. Fra 1909 til 1912 præsiderede Broder Jensen over den Skandinaviske Mission, og fra denne Mission er der mange ældre Soskende, der erindrer Broder Jensen. I 1893 blev han indsat som Kirkens assisterende Historieskriver.

Som det fremgaar af ovenstaaende har Broder Jensen udført et meget stort Arbejde i Kirkens Tjeneste, og hans Vidnesbyrd om Joseph Smiths Mission og Kirkens Guddomme-

lighed er fast og urokkeligt. Hans Liv er et værdigt Eksempel, som Kirkens unge kan lære meget af. Broder Jensen har været en tapper og ivrig Sandhedens Forkæmper. Vi haaber og beder, at hans Livsaften maa forme sig lys og lykkelig, og at han endnu i mange Aar maa være i Stand til at yde Kirken sin værdifulde Bistand.

Som et Kuriosum kan det nævnes, at nuværende Missionspræsident Holger M. Larsen virkede som Missionær, da Broder Jensen præsiderede over den Skandinaviske Mission. Præsident Larsen var paa Mission i Aarene 1909—11.

Holger M. Larsen.

PROFETEN JOSEPH SMITHS FØDSELSDAG.

Den 23. December 1805 blev en af de største og mægtigste Profeter, der nogensinde har levet paa denne Jord, født i Sharon, Windsor County, Vermont. Rejst op af det guddommelige Forsyn kom han ind i Verden kort efter Begyndelsen af det Aarhundrede, der markeredes af saa mange vidunderlige Hændelser. Han var i Besiddelse af den mægtige Kraft, som Troen er. Efter at han først havde haft det vidunderlige Syn tidligt om Foraaret 1820, veg han aldrig fra den Bane, som Gud Herren havde anvist ham, endskønt der var mange forskellige Magter ude efter ham. Han fik at føle, hvad det vil sige at staa alene i Verden; alle var imod ham, Præstestand, Borgerskab, Embedsmænd o. s. v. Trods alle disse Forsøg fra den ondes Side paa at standse Herrens Værk styrede han dog med sikker Haand Kursen mod Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke.

Sidste Dages Hellige Verden over ærer og agter deres elskede Profet, som var Herrens Redskab til at oprette Guds Kirke paa Jorden for sidste Gang. Hvis det Skriftsted er sandt, der siger: »Paa deres Frugter skal I kende dem«, saa har denne Kirke mægtige Resultater at opvise.

Joseph Smiths Mission var stor; han udførte den i Tro og Tillid til sin himmelske Fader. Han er et mægtigt Bevis paa, hvorledes et Menneske kan udvikle sig under Guds Inspiration og Vejledning. Vi kalder den Husholdning, som Joseph Smith indførte i »disse de sidste Dage«, for »Tidernes Fyldes Husholdning«. Er det ikke et vidunderligt Begreb, der ligger bagved dette Udtryk? I Sandhed kan det siges, at vi skylder denne vor Profet uendelig meget.

PROFETEN JOSEPH SMITH
23. December 1805—27. Juni 1844.

Den eneste Maade, hvorved vi fuldstændig kan respektere og ære hans Minde, er ved at efterleve det sande Evangeliums Bud og Principper. *O. B. W.*

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSER.

Ældste Owen M. Christensen er blevet forflyttet fra Esbjerg Distrikt til Aarhus Distrikt; Ældste Calvin B. Jolley fra Aalborg til Esbjerg Distrikt; Ældste Holger A. Jørgensen fra Aarhus Distrikt til Aalborg Distrikt og Ældste George O. Christensen fra Aarhus til Esbjerg Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

MINDEDAGE.

Den 10. November 1933 fyldte Broder Friedrich Grossman i Sønderborg 70 Aar. Broder Grossman blev døbt den 27. September 1931 i Sønderborg Fjord og har siden været et trofast Medlem, der sammen med sin Hustru, Søster Henriette Grossman har et stærkt Vidnesbyrd om Evangeliet og om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande Kirke. Maa Herren stadig velsigne Broder Grossman saavel som hans Hustru, at disse to gamle Søskende endnu længe maa være iblandt os her i Sønderborg og hjælpe til at opbygge Herrens Værk er alle Søskendes Ønske i Sønderborg Gren.

J. J.

DØDSFALD I AARHUS GREN.

Et af Aarhus Grens ældste Medlemmer, Broder Anders Nielsen, afgik ved Døden den 2. November 1933. Broder Nielsen blev født den 6. Juni 1856 og opnaaede saaledes en Alder af over 77 Aar, og da han var 27 Aar, blev han døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, nemlig den 23. Juni 1883. Broder Nielsen har saaledes været Medlem af Kirken i over 50 Aar.

Begravelsen foregik fra Aarhus Grens Mødesal Mandag den 27. November; ved denne Højtidelighed var Missionspræsident Holger M. Larsen til Stede og talte trøstende og opmuntrende til de efterladte.

Broder Nielsen døde i Troen paa en herlig Opstandelse; vi beder, at Herren vil trøste Søster Nielsen i hendes Sorg.

O. B. W.

DØDSFALD I KØBENHAVNS DISTRIKT.

Søster Ellen Pedersen, der boede i Arnakke, afgik ved Døden den 25. Oktober 1933. Søster Pedersen blev født den 2. April 1853 og blev saaledes over 80 Aar gammel; Søster Pedersen har været et trofast Medlem af Kirken siden sin Daab, der fandt Sted den 8. Juli 1915.

Søster Pedersen er nu blevet kaldet til en anden Mission, der er større og vigtigere end Jordelivet; Søster Pedersen var en fin og nobel Kvinde, der døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Begravelsen foregik fra Folkekirken. *O. B. W.*

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Der er i den siste tid ankommet tre nye eldster til den norske misjon — eldstene Julius I. Larsen fra Ogden, Utah, Raymond E. Moe fra Minneapolis, Minnesota, og Wendell Nielsen fra Idaho Falls, Idaho. De er alle hjertelig velkommen.

Følgende beskikkelser har funnet sted: Eldstene Samuel F. Nelson og Julius I. Larsen er blitt beskikket til å arbeide i Haugesund gren. Eldstene Brigham J. Olsen og Wendell Nielsen er blitt beskikket til å arbeide i Arendal gren. Eldstene Earl V. Hansen og Raymond E. Moe er blitt beskikket til å arbeide i Frederiksstad gren. Eldstene Leo M. Jacobsen og Ramm Hansen Jun. er beskikket til å arbeide i Drammens gren. Eldstene Olaf H. Vogeler og Arthur C. Riff er beskikket til å arbeide i Trondheims gren. Eldstene Evan L. Christiansen og Earl H. Richards er beskikket til å arbeide i Aalesund og eldste Joseph A. Gundersen til å arbeide i Oslo gren.

Ved disse forflytningr er tre nye grener blitt åpnet, Aalesund, Haugesund og Arendal. Det er mange år siden, eldster har arbeidet på disse steder. Disse forflytninger har gjort, at nogen av de større grener, Bergen og Stavanger, er blitt uten misjonærer, men det synes, som om disse steder så meget bedre kan føre verket videre enn de små steder, på grunn av de mange aktive lokale misjonærer og de mange organisasjoner med vel utrustede embedsmenn.

Misjonssekretæren, eldste Ramm Hansen, er blitt avløst fra denne stilling og beskikket til å arbeide i Drammens gren. Han har tilbragt den første del av sin misjonstid med dette arbeide, og han påskjønner anledningen til å komme ut blant folket i regulært arbeide. Søster Merl Knudsen er blitt beskikket til å virke som misjonssekretær.

Milton H. Knudsen.

PRESIDENT KNUDSENS BESØK PÅ VESTLANDET.

President M. H. Knudsen og Distriktspresident E. L. Christiansen anvente tre uker til å avlegge besøk hos de hellige i de forskjellige grene på Norges vestkyst. Vor tur førte oss til Flekkefjord, Ekersund, Stavanger, Haugesund og Bergen.

Personlige besøk blev avlagt, møter avholdt, og vi hadde en mengde samtaler med utenforstående. Vi fandt, at der eksisterte en meget god ånd blant søskende. Der er mange, som ønsker å undersøke evangeliet i denne del av Norge, og vort

storste behov er misjonærer. Et almindelig trekk var, at de hellige var så spredt over de forskjellige distrikter. Dette gjor det umulig for dem å overvære motene og delta i de forskjellige virksomheter innenfor kirken, men mange av dem viste sig å være trofaste tiendebetalere, de efterlevede visdmsordet og de sokte Herren i stadig og trofast bonn.

M. H. K.

TIENDE.

Mottoet for den norske misjon er: »Ethvert medlem en tiendebetaler«. Vi er blitt lovet en plass i vor faders celestiale rike på den betingelse, at vi opfylder alle hans love. Vi har intet lofte på noget annet grunnlag. Tiendeloven er den ene lov, som prover vor tro, og angir enten vi er skikket for det celestiale rike eller ikke.

Sokende, betal deres ærlige tiende og erhold faderens forjettelse.

Milton H. Knudsen.

MISJONSFORENINGEN I NORGE.

I de seks måneder, misjonsforeningen har virket under det nye styre med Hans Nilsen som president, Karl Andersen som forste og Valdemar Bang som annen rådgiver, har foreningen virket med iver og stor interesse for å utsprede evangeliets skrevne ord.

Foreningen avholder sine moter anden hver mandag fra kl. ½8—9, og Apostlenes Gjerninger har været droftet med sporsmål og svar, til medlemmernes store glede og tilfredshet. Nu i det siste er også de nye skrifter av apostel Wiltsoe blitt gjennemgått, for at misjonsforeningens medlemmer bedre kan forstå, hvad de har å by frem til våre medmennesker.

Den siste mandag i hver måned gis rapport over, hvad som er utfort i månedens lop, så at enhver kan få sine navn og en rapport over sitt arbeide sendt til det europeiske misjonskontor.

Misjonsforeningen har ikke så mange medlemmer, *fordi at det fordres noget for å være medlem,* for her må arbeides, her må vi ut og virke blandt kirkens fiender, blandt andre kirkers folk, som ser med forakt og hån på oss. Istedet for at bli modtatt med glede moter vi ropet »Falske Profeter« og spottende ord, til doren blir slået igjen rett for nesen på oss. Det er ikke heller så lenge mellem hver gang vi moter disse, som er villige til at kaste oss ned av trappene, hvis vi ikke kommer fort nok ned. Derfor, om vi ikke har så mange medlemmer, vet vi da, at de er kirkens beste, mest trofaste, opriktige og ærlige medlemmer, de som ikke »holder kjod for sin arm« og som i likhet med apostlen Paulus sier: »Jeg

skammer mig ikke ved evangeliet, ti det er en Guds kraft til frelse for hver den, som tror.« Rom. 1: 16.

Av skrifter har foreningen i de seks måneder utdelt 7717 stykker. Av heftene »Frelsens Plan« og »Den Fremmede fra Vesterlandet« er utdelt 110 stykker. Av Mormons bok er utlånt 10, Trosartiklene 2, Samtaler 162 og timer brukt til dette arbeide ialt 342.

Husmoter er avholdt på 7 steder. Mange fremmede har været til stede og for forste gang i sitt liv hort mormonismens filosofi forklaret og folt Guds ånds tilstedeværelse og kraft.

Som en god no. 1 i foreningens boker står soster Ida Magnussen, idet hun alltid er ute på farten med en stor bunke skrifter, som hun utdeler så samvittighetsfullt, som om hvert skrift skulde være en tusenkroneseddel.

Hun har også hatt den utmerkede ide i sommer å utdele det skrevne ord i alle byens parker, og ingen tanke kunde være bedre, enn når folk sitter alvorlig og beundrer Guds herlige natur, å komme til dem med Guds evige evangelium.

Foreningens medlemmer har all ære av det utmerkede arbeide, som er utfort, men de får som regel ikke den kreditt, som de i virkeligheten skulde ha, for deres store opofrelse og besrebelse *for å gjore bekjent over land og i by, at Herren har talt pány.*

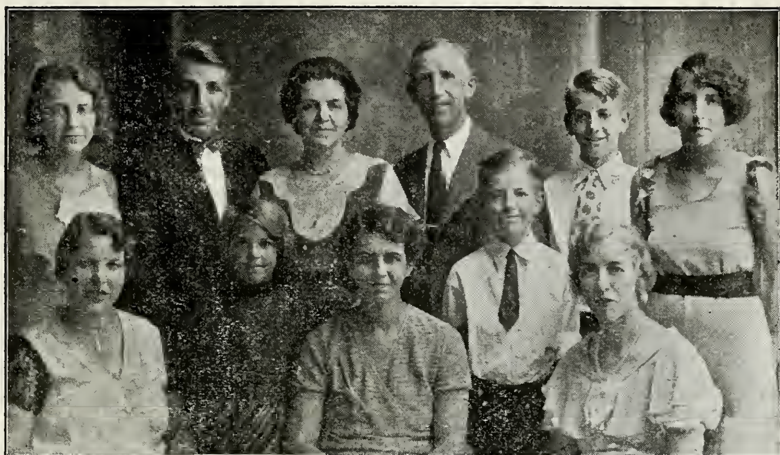
Det skulde være alle Siste Dagers Helliges plikt og interesse nettop å arbejde for Guds rikes utbredelse, for jo mer en arbeider for evangeliet, desto mer vil en bli fyldt med Guds ånd.

Da vil man bli velsignet og fole den glede, vi er kommet hit til jorden for å nyte, som Mormons bok omtaler, nemlig gleden ved å gjore godt. *Sek.*

JULEHILSENER.

Et nytt lys kom inn i verden, da Jesus blev fodt i Davids stad, Betlehem,under så ringe omstendigheter. Profeter og diktere hadde sunget om den kommende begivenhet jubelkor sang deres »Hosianna« og vise menn bragte deres gaver. Denne fodsel av Guds sonn er den storste begivenhet i menneskets historie på denne jord.

Våre hjerter fryder sig over denne herlige gave, som blev gitt til oss. Job fattet betydningen av frelserens komme da den gav ham håp om en herlig opstandelse. David kjente

PRESIDENT KNUDSEN OG FAMILIE ØNSKER GLEDELIG JUL.

betydningen av hans komme, da han sa: »Han vederkveger min sjel, han fører mig på rettferdighets stier for sitt navns skyld. Om jeg enn skulde vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt.«

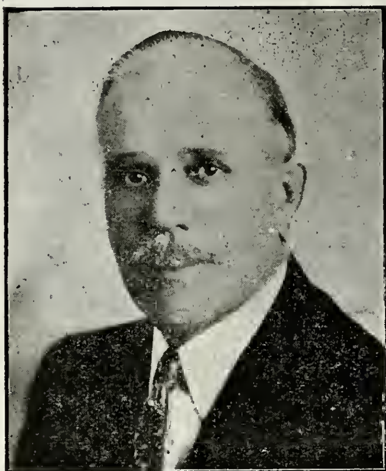
Mesterens liv skulde ikke bare gjøre oss til sådanne, som tilbeder ham med leberne, men gjøre oss til »korsets soldater«. Han gav alt for oss, hvad vil vi give ham til gjengjeld? »Hvem skal stige op på Herrens bjerg, og hvem skal stå på hans hellige sted? Den som har uskyldige hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke svoret falskelig.«

»Dersom I elsker mig, da hold mine befalinger,« sa denne hellige i Israel: I hellige i Norge, hvilken gave bringer I i denne juletid? Holder dere alle budene? Lad enhver granske sitt eget hjerte og sørge for, at enhver har »uskyldige hender og et rent hjerte.« Har dere bragt gaver, som de vise menn gjorde? Hvis det er tilfellet, så er dere også vise, men hvis dere uverdig har mottatt gaver, så vil dere ikke bli verdige til å »ligge i grønne enge«, som salmisten sier. Forkynder du det gjengivne evangelium, så at jorden og dens fylde kan bli Herrens?

Julens ånd er fyldt av velbehag mot alle mennesker? Må jeg tillate mig å sende mine hilsener til dere i den samme gode ånd. Må vår faders velsignelser bli deres, ikke bare i denne juletid, men igjennem hele året. En riktig gledelig jul til dere alle.

Milton H. Knudsen.

HILSENER TIL DE SKANDINAVISKE HELLIGE.

JOSEPH F. MERRILL.

Selv om I personligt er fremmede for mig, føler jeg, at jeg er vel bekendt med eder, for i min Barndom var vore Naboer en Familie fra København. Saa venlig og moderlig var denne Families Hustru mod mig, at jeg voksede op i den Tro, at der ikke fandtes nogen bedre Søskende i Verden end de der boede i eller kom fra Danmark og andre skandinaviske Lande. Jeg har aldrig haft Lejlighed til at forandre min Mening, for jeg har været i Forbindelse med skandinaviske Folk hele mit Liv. En af dem er en Svoger af mig, en fin og god Mand, som udførte en Mission i Norge. Og derfor sender jeg de hjerteligste Hilsener til de gode Mennesker i disse Lande.

Tiderne har forandret sig. For Aar tilbage blev de Hellige, der havde Midler dertil, tilskyndet til at »emigrere til Zion«, Kirkens Hovedkvarter. Men i Dag tillader Tilstandene ikke Emigration til Amerika. De forenede Stater har stænget Døren, og kun meget faa — om i det hele taget nogen — faar Indrejsetilladelse. Og har Herren ikke en Haand med i dette? Han styrer ganske bestemt, naar det er nødvendigt, Menneskers og Nationers Gøren og Laden for at fremme sine Formaal.

Evangeliet er for alle Mennesker, for alle Nationer. Hvorledes kan Evangeliets Budskab bedst blive udspredt? Der findes ikke nogen bedre Maade end ved, at de Mennesker, der bekender sig dertil, efterlever Evangeliet. Færre og færre Missionærer kan blive sendt fra Amerika. Søskende i Danmark, som alle andre Steder, bør derfor være saa meget mere tro mod deres Pagter og vise alle Mennesker ved deres Maade at leve paa, at de virkelig er den levende Guds Hellige. Da vil deres Lys skinne saaledes at andre, som ser deres gode Gerninger, vil blive ledt til at prise og forherlige vor Fader

i Himmelen, som Jesus engang fortalte sine Disciple. Saa vil deres Liv sandelig blive et Liv i Tjeneste, og de vil erfare den største Glæde i deres Anstrengelser for at lære deres Medmennesker og Naboer baade ved Forskrift og ved Eksempel.

Elskede Søskende, hvis I flittigt vil tjene Herren og holde alle hans Bud, som I sluttede en Pagt med ham om at gøre i Daabens Vande, vil han erindre eder, hans Aand vil være med eder, Kærlighed til hinanden vil fylde eders Hjerter, og I vil opnaa stor Glæde og Tilfredshed ved at være Medlemmer af hans Kirke. Maa Himmelens Fred være iblandt eder og i hvert Hjem!

Jeg ønsker eder en glædelig Jul og et velsignet Nytaar.

Joseph F. Merrill.

NY KIRKEBYGNING INDVIET I WASHINGTON.

Søndag den 5. November 1933 blev en ny og smuk Kirkebygning indviet i De forenede Staters Hovedstad, Washington. Den smukke Kirke har en udmærket Beliggenhed i et af de bedste Kvarterer i Byen. Kirken blev indviet af Præsident Heber J. Grant; desuden var følgende af Kirkens Generalautoriteter til Stede: Præsident Grants to Raadgivere, Anthony W. Ivins og J. Reuben Clark Jr.og Apostlene Rudger Clawson, Reed Smoot, Stephan L. Richards og John A. Widtsoe, der tilligemed sin Hustru og Datter kort Tid i Forvejen var ankommet til Amerika fra Europa.

Desuden overværede flere Hundrede Mennesker Gudstjenesten ved Indvielsen. Vi kan kun være glade og taknemmelige for, at Kirken har opført en anden anseelig Kirkebygning.

EN JUL, DER VAR ANDERLEDES

Af Mrs. *M. P. Douglas*

»Mor, skal vi have et lige saa stort Juletræ, som vi havde sidste Aar? Det var rigtignok et dejligt Træ.«

»O, Mor, jeg saa den pæneste Dukke i en Forretning i Dag. Jeg tror ,at det var det, som jeg vilde ønske, at Santa Claus vilde bringe mig i Aar. Tror du ikke ogsaa, han vil?«

»Kom her, Børn,« sagde Fru Bruun som Svar paa de Spørgsmaal, der blev stillet hende af den syvaarige Billy og

(Fortsættes Side 566.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

JULEHILSEN TIL »STJERNEN«S LÆSERE.

HOLGER M. LARSEN

Det er den femte Jul, som jeg tilbringer i den Danske Mission; Herren har været god imod mig, fordi jeg har faaet Lov til at tilbringe saa lang Tid her. Der er intet Arbejde, der er saa velsignelsesrigt som det at bringe Sjæle til Gud, der er intet bedre end at arbejde med de Mennesker, som er Medlemmer af Guds Kirke her paa Jorden. Der er maaske Tider, hvor man bliver træt, men dersom vi standser og tænker os om, indser vi, at sand Glæde og Tilfredshed kommer ved at tjene vore Medmennesker. Det burde være enhver Sidste Dages Helligs Opgave at nyde den største Glæde og Tilfredshed her paa Jorden. Somme Tider er jeg bange for, at vi tænker for meget paa det tilkommende og glemmer det nærværende; det er lige saa vigtigt at leve saaledes, at vi kan nyde Glæde her paa Jorden, som det er at opnaa en Frelse herefter. Sand Glæde og Tilfredshed kommer ved at tjene vore Medmennesker. Lad os begynde i Dag og se, om det ikke er Tilfældet.

Vi helligholder Julen til Minde om vor Frelser og Forløser; han er det bedste Eksempel paa et opofrende Liv og Levned. Hans Liv paa denne Jord var en eneste Opofrelse, idet han hengav sig for Menneskene og paa denne Maade nød den største Glæde. Han er Gud, fordi han fornedrede sig under alle Ting, saaledes at han kunde blive ophøjet over alt.

Det er alle Kristnes Ideal at følge Frelseren og leve efter hans Eksempel; derfor er det nødvendigt, at vi ogsaa følger

ham i dette, at vi lærer at leve Livet paa en saadan Maade, at vi kan nyde den Glæde og Tilfredshed, som vi onsker, og dette kan opnaas ved at tjene vore Medmennesker. Vi er i Virkeligheden »vor Broders Vogter«.

Julen staar for Doren, og mit Ønske er, at Juleaanden maa besjæle os alle. Til mine Brodre Missionærerne sender jeg de bedste Ønsker, og til mine Soskende i den Danske Mission siger jeg: »Gud velsigne eder alle for eders Trofasthed; maa I nyde Glæde i eders Arbejde for Herrens Sags Forfremmelse.«

Jeg sender kærlige Tanker og gode Ønsker til mine Soskende i Norge. Vi er alle Brodre og Sostre og tilhorer Broderfolket, hvorfor de bedste Folelser burde herske imellem os.

Holger M. Larsen.

TAKNEMMELIGHED.

Julen er den Tid, da vi alle skulde vise vor Taknemmelighed for vor Herre og Frelser. Den Tjeneste, vi yder, den Kærlighed, vi nærer for vore Medmennesker, det Liv, vi lever, og det Eksempel, vi sætter, viser vor Taknemmelighed for ham, som dode paa Korset.

RACHEL S LARSEN

Store Reformatorer var villige til at leve i Overensstemmelse med deres Kundskab, blev forfulgt og nogle led Doden paa Grund af det Budskab, vor Frelser gav til Jorden. Vor Kirke fojede til denne Liste en Profet, Joseph Smith, der var villig til at efterleve det Evangelium, vor Frelser lærte, og gav sit Liv for at fremme dets Sandheder. Skont han led Martyrdoden, efterlod han et Budskab, der er vel værd at studere, da han organiserede vor Kirkes Kvinder. Han sagde, at »den Kvindelige Hjælpeforenings Maal og Opgave er at have Velgorenhedsarbejde paa Programmet, uanset Tro eller Nationalitet, at sorge for de fattige, de syge og ulykkelige, at tjene og gaa til Haande, hvor Doden hersker, at hjælpe med til at hojne og styrke Samfundslivets Dyder, at hæve

Menneskelivet til det højeste, at udvikle Kvindens Horisont og Omraade, at nære Kærlighed for Religion, Uddannelse, Kultur og Dannelse, at udvikle Troen, at frelse Sjæle, at studere og lære Evangeliet.«

Kunde vi blot leve efter det Eksempel, som vor Profet satte, da vilde vore Sjæle blive fyldt med Evangeliets Aand, hvad der igen vilde betyde »Fred paa Jorden og i Menneskene Velbehag«.

Maa denne Juletid blive fyldt med Kærlighed for vore Medmennesker. Maa vi blive værdige til det Navn, vi bærer, »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Gud vil velsigne eder med uendelig stor Lykke, dersom I blot vil tjene ham og holde hans Bud.

Rachel S. Larsen.

(Fortsat fra Side 563).

den femaarige Beth. »Jeg har noget at fortælle jer, som jeg har tænkt over i en Ugestid.«

»Er det en Overraskelse til Jul?« spurgte Billy ivrigt.

»Ja,« sagde Moderen, »men det er en Overraskelse for nogen andre. I véd nok, at det er meget morsommere at overraske andre end selv at blive overrasket. Det er derfor, Santa Claus er saa lykkelig og glad, fordi han altid overrasker en eller anden god Dreng eller Pige. De forskellige Mødre og Fædre betaler ham dog for Legetøjet. I véd, at det koster mange Penge at lave Legetøj, og Santa Claus kunde ikke have Raad til at give de mange Ting bort. Derfor er der mange fattige Mennesker, der ikke har Raad til at købe Legetøj af Santa Claus til deres Børn. Jeg kender fire Familier her i Nærheden, hvor Forældrene kun kan give deres Børn meget lidt; de drømmer aldrig om at have et Juletræ eller dejligt Legetøj, som I har. Kunde I to tænke jer at lave en rigtig Jul for dem? Vi kunde købe et Juletræ nede i Byen, et, der kunde lægges paa din Slæde, Billy. Saa kunde vi lave Juletræspynt til det og lave nogle af Gaverne og købe andre, og du kunde være Santa Claus, Billy, og Beth, du kunde være en lille Rodhætte og faa en dejlig Kurv at bære til hver Familie. Hvad siger I til det?«

Børnenes Øjne straalede, og de svarede begge med Begejstring: »Ja, lad os gøre det.«

»Saa vil vi begynde med at lave Pynt nu i Aften,« sagde Moderen. »Der er akkurat to Uger til Jul, saa vi maa arbejde hurtigt. I Morgen vil vi købe et Træ og se efter Gaver. Jeg vil skrive Navnene ned paa alle de Børn, der er i de fire Familier.«

I de næste to Uger arbejdede Billy og Beth sammen med deres Moder hver Eftermiddag og Aften. De tænkte ikke en eneste Gang paa deres eget Juletræ og deres Gaver. Og dog havde de aldrig været saa spændt paa, at Juleaften skulde komme, og de havde aldrig været saa lykkelige. Det blev altsammen holdt hemmeligt, men de talende Blikke mellem Moder og Born talte hojere end Ord.

Til sidst blev det Juleaften, og alt var færdigt. »Først vil vi besoge den engelske Familie« sagde Moderen. »Deres Born er ganske smaa og vil blive lagt tidligt i Seng. Jeg vil banke paa Doren og forklare deres Moder alt, medens I gemmer jer bag Huset. Saa kan hun sætte Bornene ind i det andet Værelse, medens vi ordner Juletræet. Dernæst vil vi gaa hen til Enkefru Barnes og hendes to Drenge. Derfra vil vi gaa over til Betts Familien. Sidst af alle vil vi gaa hen og besoge det gamle Par fra Skotland, som bor i det lille Hus et Stykke herfra. Deres Born er alle gift og borte, de er saa ensomme, og det vil opmuntre dem.«

Juletræet blev bragt frem fra Skjulestedet i Garagen og blev bundet til Billlys store Slæde. Desuden var der en stor Kasse fyldt med Juletræspynt; og Maden og Fodevarerne var pakket ned i en anden Kasse. Mor forte an. Snart efter bankede hun paa Doren til den engelske Familie. Bornene saa fra deres Skjulested bag ved den snedækkede Hæk Doren blive aabnet af den lille engelske Dame. Saa bad Moderen dem komme ind. Den lille engelske Moder havde sendt Bornene ind i et lille Soveværelse, da der kun var to Værelser, men det var altsammen saa net og pænt. Efter at hun havde sagt til dem om ikke at komme, forend det blev sagt til dem, kom hun tilbage. Hun kom tæt hen til Fru Bruun og hviskede:

»Jeg kan ikke fortælle, hvor pænt det er af Dem at gore dette. Den lille Tommys Sygdom i Efteraaret tog næsten alle vore Penge, som vi havde sparet sammen for Julen. Herren vil velsigne Dem for dette.«

Klokken 6 sagde Fru Bruun, at de maatte gaa igen; saa blev Tingene pakket sammen igen og lagt paa Slæden, og de tre begav sig til det næste Sted.

Da de nærmede sig Enkens Hjem, fik de Øje paa Drengene, som var ved at hugge Brænde, men de slap ind, uden at de vidste det. Alt var rede, da Drengene kom ind i Huset. Og de blev sandelig forbavsede, da de saa det smukke Syn. Den ældste udbrod: »Mor, husker du forleden Aften, da Broder bad om at faa et Juletræ, og du sagde, at du var bange for, at vi ikke kunde faa et Juletræ? Men her er det jo.«

Da Bornene atter trak deres Slæde over den glitrende Sne,

havde Verden aldrig syntes saa klar og smuk for dem. Det varede ikke længe, forend de naaede Familien Betts Hjem. Den gamle Mand kom til Døren. Fru Bruun hviskede til ham, hvad hendes Plan var, og efter at have takket hende mange Gange, sendte han sine 6 Børn ind i det andet Værelse, og saa kom de besøgende ind.

For tredie Gang blev Træet tændt i al dets Herlighed. Medens Fru Bruun og Børnene havde travlt md Træet stod den gamle Mand og iagttog dem. Med Taarer i Øjnene fortalte han dem, at hvis de ikke var kommet, vilde hans Børn ikke have faaet meget af en Jul, da den store Kalkun, som han havde ladet opfede for at sælge og købe Gaver for den, var blevet stjaalet netop tre Nætter i Forvejen.

Men til Trods for Tabet af Kalkunen havde Børnene i det Hjem alligevel en meget glædelig Jul.

Og nu var det lille Selskab paa Vej til det sidste Sted. Det gamle Par fra Skotland sad tæt ved Kakkelovnen; de blev overrasket ved at høre det banke paa Døren, for det var meget sjældent, at nogen kom og besøgte dem. De gik begge hen til Døren, og da de aabnede den og saa Fru Bruun, blev de ligesom lidt forlegne og gik tilbage i Værelset, idet de gjorde Plads for hende til at komme ind i deres ringe Hjem. Børnene var kommet ind sammen sammen med deres Moder, og efter at have udvekslet nogle faa Hilsener, fik de de gamle Mennesker til at vende Ryggen til dem og lukke Øjnene. Træet blev bragt ind og tændt. Da de saa det smukke Træ og Santa Claus og alt, var de lige saa lykkelige for det som nogen af Børnene havde været. Og da Billy gav den gamle Mand et Par varme Slippers og den gamle Dame en ny Kjole, vendte hun sig imod Fru Bruun og sagde: »Jeg kan ikke takke Dem nok. Det var saa pænt gjort af Dem og Deres Børn at gøre os saa glade. Tro ikke, at vi vil glemme det.«

Den gamle Mand kunde ikke sige et Ord, saa taknemmelig var han. Den Aften, da Fru Bruun lagde Børnene i Seng, sagde Billy: »Mor, jeg har haft den bedste Tid i Aften, jeg nogensinde har haft i mit Liv.« Og lille Beth sagde halvvejs i Søvne: »Ogsaa mig.«

Fru Bruun kyssede dem ømt Godnat og skyndte sig saa ned for at hjælpe Far med at pynte et andet Træ for en vis god Dreng og Pige.

Men Børnene drømte slet ikke om deres eget Juletræ og de dejlige Gaver, som de skulde have om Morgenen. Hele Natten smilede de i Søvne til en lille Santa Claus og en lille Rødhætte, der stod ved et tændt Juletræ og lykkelige Børn, der passerede forbi.

HELBREDET I DAABENS VANDE.

En Nevo af Profeten Joseph Smith ved Navn Edson Don Carlos Smith fortæller om følgende Begivenhed, som fandt Sted, da han fornylig blev døbt.

»Jeg blev døbt ved en Konference, der blev afholdt af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Tacoma, Washington, den 13. Februar 1931. Jeg troede af hele mit Hjerte, at jeg ved at gøre dette adlød Guds Bud og Love, idet jeg havde omvendt mig fra mine Synder efter bedste Evne. Ligeledes troede jeg, at Myndigheden til at døbe fandtes i denne Kirke.

»Jeg gik lykkeligt ned i Vandet for at blive døbt ved Neddyppelse, troende at denne Form for Daab var den sande i Overensstemmelse med Kristi og hans Apostles Lærdomme. En Velsignelse af Helbred baade paa Sjæl og Legeme fulgte.

»Jeg havde tildels været en Krøbling paa det ene Knæ lige siden jeg var 21 Aar gammel, men da jeg kom op af Daabens Vande i en Alder af 67 Aar, følte jeg Guds Helbredelseskraft paa mig saa stærkt og fuldstændigt, at jeg, da jeg vendte tilbage til Omklædningsværelset, løb op ad Trapperne som en Dreng paa 10 Aar. Lammelsen og Stivheden i mit Knæ var forsvundet.« Fra »Millennial Star«.

ANTHON H. LUNDS HUSTRU AFGAAET VED DØDEN.

Søster Sarah Ann Peterson Lund, der var Enke efter vor afdøde Landsmand, Præsident Anthon H. Lund, afgik ved Døden den 11. November 1933. Søster Lund blev næsten 81 Aar gammel, idet hun blev født den 4. Januar 1853. Søster Lund var Datter af Canute (Knut) Peterson, der var en af de første Medlemmer af Kirken i Norge. Hun blev gift med Præsident Anthon H. Lund den 2. Maj 1870. Hun efterlader sig 5 Sønner og en Datter. Sønnerne er Professor Anthony C. Lund, Dr. H. Z. Lund, Othiel Lund, A. William Lund og Geo Cannon Lund, alle af Salt Lake City. Datteren er Mrs. Eva L. Barnes, der bor i Kaysville, Utah.

Den, der elsker mig, holder mine Befalinger.

DØDSFALD I SALT LAKE CITY.

Broder Christian A. F. Orlob, der var født i Danmark, døde fornylig i Salt Lake City, Utah. Broder Orlob blev godt 73 Aar gammel, idet han blev fodt den 30. Juni 1860. I 1880 emigrerede han til Utah og blev samme Aar ansat som Sekretær for »The United Order Building & Manufacturing Co.«. Han blev gift den 16. September 1880 med Metha Jorgine Jensen fra Danmark. Han efterlader sig sin Hustru og tre Sonner.

Begravelsen foregik fra 21. Wards Forsamlingshus Tirsdag den 14. November under Ledelse af Biskop Reynolds.

CHARLES A. CALLIS.

Ældste Charles A. Callis, som ved Kirkens sidste Generalkonference enstemmigt blev opholdt som Medlem af de Tolvs Raad, er en Mand, der er hojligen begavet med aandelig Kraft. Hans Beskikkelse er overalt i Kirken blevet modt med Velvilje. Fjorten Tusinde Medlemmer af Sydstaternes Mission bifalder enstemmigt Ældste Callis' Værdighed og Evne til at udfylde dette ansvarsfulde Kald i Kirken. I 25 Aar har Charles A. Callis præsideret over den Mission. Han har fuldstændigt vundet de mange Medlemmers og Venners Kærlighed og Beundring, som er bosiddende der.

Broder Callis er af Naturen meget omgængelig og venlig. Han har altid et opmuntrende Ord for dem, han kommer i Berøring med. Han har den lykkelige Evne at være et med Folket under alle Omstændigheder og Forhold. De, der kommer sammen med ham, fryder sig ovr Alvoren i hans hjertelige, men fordringslose Kammeratlighed. Dybden i hans Overbevisning om Sandheden fører en Kraft med sig, som rorer Sjælen hos alle, der kommer indenfor hans stærke og overbevisende Personligheds Rækkevidde.

Da Ældste Callis er en glimrende Taler, benytter han sig af en tiltalende oratorisk Farve og er paa sin hojeste Ydeevne, naar han bruger Materiale fra sit store Kendskab til og Erfaring i Evangeliet. Hans Hengivenhed for Sandhedens Sag har han haft hele Livet igennem, og om den kan der ikke tvivles. Han har aldrig vaklet i sine Anstrengelser for at gore Indtryk paa sine Medmennesker med vor Frelser og Mester, Jesu Kristi frelsende Naade. Han har altid været en varm Tilhænger og Fo[illegible]er af Kirkens Ledere. Deres Autoritet og gode Navn har [illegible] holdt helligt, idet han altid har

talt om dem med Paaskønnelse og Lovord og forstaaet den store Tillid og Tro, som Gud har haft til dem ved at sætte dem til at lede og styre hans mægtige Værk. Ældste Callis tror fuldt og fast paa Kirkens Ungdom og paa det Missionærsystem, hvortil saa mange af dem giver deres Tid og Talenter. Hans Livs største Glæde er at forkynde Evangeliets store Sandheder til Verden. I hans Sjæl er der ingen Tvivl om, at dette store Sidste Dages Værk virkelig er Guds Værk.

Ældste Callis blev født i Dublin, Irland, den 4. Maj 1865 som Søn af John Callis og Charlotte Quilliam Callis. Otte Aar senere rejste han med sin Moder, der da var Enke, til Liverpool, hvor han blev døbt. To Aar senere flyttede hans Moder med den lille Familie til Bountiful, Utah, boede der i tre Aar og slog sig til sidst ned i Coalville, Utah. Der havde Ældste Callis sit Hjem, indtil han for 27 Aar siden blev beskikket til Sydstaternes Mission.

Kort efter Aarhundredskiftet mødte Charles Callis Grace E. Pack fra Kamas, Utah. De blev viet i Salt Lake Tempel i 1902, og i dette Ægteskab er der 6 levende Børn.

I 1893 rejste Ældste Callis tilbage til England paa sin første Mission for Kirken; de sidste 8 Maaneder af denne præsiderede han over den irske Konference. Efter Tilbagekomsten til Coalville virkede han i 9 Aar som Præsident for Ungdomsforeningerne i Summit Stav. Sammen med Søster Callis blev han i 1906 kaldet til at gøre Missionærarbejde i Florida, og 1½ Aar senere efterfulgte han Ældste Ben E. Rich som Præsident for Sydstaternes Mission.

Sydstaternes Mission er vid i Udstrækning, dækkende mange Tusinde Kvadratmil. Men den var ikke for stor for dens energiske Præsident til at holde sig i intim Kontakt med alle dens Distrikter og Grene. Forfølgelse i den forbigangne Tid, der blev næret af religiøs Forblindelse og Fanatisme, der er karakteristisk for religiøst Had, har til Tider resulteret i Voldshandlinger mod Missionærerne. Men under Broder Callis' utrættelige Anstrengelser og Taalmodighed vandt Evangeliet Terræn, og Missionen fortsatte at vokse i Antal og Styrke. I Dag respekteres Kirken højt i de sydlige Stater og indbefatter blandt dens Medlemmer mange, der politisk og socialt indtager høje Stillinger i Samfundet. Kirkebygninger er blevet bygget i næsten hver Gren. Ja, Sydstaternes Mission skylder Broder Callis' Evner og Hengivenhed meget.

I den Tid, Ældste Callis præsiderede over Missionen, overværede han praktisk talt hver Generalkonference. Nu i Efteraaret rejste han som sædvanligt fra Missionens Hovedkvarter til Salt Lake City, overværede de sædvanlige Møder for Missionspræsidenterne, og om Morgenen den 4. Oktober indtog

han sin Plads mellem Missionspræsidenterne i det store Tabernakel. Ifolge Rapporterne kendte han slet ikke Spor til den store Ære, som tilfaldt ham, ved at blive kaldet til Apostelembedet, forend han tilligemed de andre Tusinder, der var forsamlet, horte sit Navn blive præsenteret, for at Kirkens Medlemmer kunde stemme paa ham som Medlem af de Tolvs Raad. En mere fuldkommen Tribut til hans Uselviskhed og Oprigtighed i Herrens Værk kunde ikke gives ham! Der var ojensynlig ikke i hans præsiderende Brodres Hjerter nogen Tvivl angaaende hans Villighed til at tjene i hvilketsomhelst Kald, stort eller lille.

Broder Callis' forste Handling, efter at Modet var forbi, var at sende et Telegram til Soster Callis om Beskikkelsen. Soster Callis har været en udmærket Hjælper og Raadgiver for ham gennem hele Missionstiden. Hun har delt alle Bekymringer saa vel som Glæder med ham. Hendes Paaskonnelse for det store Ansvar, som hendes Mand havde, har givet hende en Fortolkning af Livet, som er sympatisk og virkelig.

Maaske de storste og bedste Kritikere af en Missionspræsident, de, der kender ham bedst i hans Forhold til Arbejdet, er Missionærerne, som arbejder under ham. Deres Folelser, Respekt og Kærlighed for ham er i Virkeligheden en glimrende Maalestok af ham som Menneske. Joseph Quinney Jr. skriver i »Relief Society Magazine« om den Agtelse, Missionærerne nærer for Præsident Callis:

> »Missionærerne elsker og respekterer Ældste Callis og vil fole sig hojligt æret ved hans Beskikkelse til den ophojede Stilling, som han nu indtager, ikke alene paa Grund af deres Kærlighed for ham, men paa Grund af hans store Evner og hans Værdighed. Maaske er det passende at sige, at ingen Missionspræsident nogensinde har været mere elsket af Missionærerne end Præsident Callis.«

Ældste Callis bringer en livslang Tjeneste bag sig med til sin nye Stilling. Hans Fremtid vil blive lige saa rosværdig og straalende, fordi han er i Besiddelse af den sande Storheds Egenskaber. I sin yderligere Karakteristik af ham omtaler Ældste Quinney ham i folgende velfortjente Lovord:

> »Ældste Callis er en Retfærdighedens Forkæmper, der er tro mod Gud. Han elsker det skonne i Livet og i Guds Skaberværk. Han er tolerant overfor dem, der ikke er i Besiddelse af den samme Tro som han. Han er velvillig overfor alle og har Tid til at lytte til deres Beretninger og Bekymringer. Han er en Guds Mand, en elskværdig Kammerat, en sand Ven, der er værdig til alles Tillid.«

Ældste Charles A. Callis kommer ind i de Tolvs Raad som en hædret og respekteret Leder. Han vil udfylde sit nye og ophøjede Kalds Ansvar med Ære og Værdighed.

Richard S. Bennett.

FOR TID BLOT ELLER FOR EVIGHED.*

Organisation er nodvendig for den menneskelige Fremgang. Den guddommelige Ytring, at det ikke er godt for Mennesket at være alene, kan ikke alene henføres til Konnenes Forening i hæderligt Ægteskab, hvoraf Racens evige Bestaaen afhænger, men ogsaa Menneskehedens Samkvem i Samfundslivet, uden hvilket Samarbejde er umulig, og den forenede Hensigts Opnaaelser vilde være ukendte.

Det er nødvendigt og naturligt, at Mennesker skal oprette og opretholde Institutioner, der gavner Samfundet. Enhver demokratisk Forfatningslov anerkender Individers Ret til at slutte sig sammen i en hvilken som helst Organisation, der har et værdigt Formaal, der er i Harmoni med Lov og Orden, og som ikke blander sig ind i Ikke-Medlemmers Rettigheder og Privilegier.

Saaledes kan Meneskene stifte Sammenslutninger, Klubber, Foreninger o. s. v. De kan betegne deres Organisation som en Kirke, hvis de onsker det, og de kan vedtage Love, som foreskriver Betingelser for at blive optaget som Medlem, og hvordan Institutionens Forretningsgang skal være. De kan gaa saa vidt som at sige, at intet Menneske kan faa Adgang til Kirken, der saaledes er oprettet, undtagen at vedkommende bliver døbt ved Neddyppelse i Vandet ved en af de ledende, og at Tegnet paa Medlemsskab skal være Udtalelsen af en Formel, efterfulgt af Haandspaalæggelse.

Men hvem af os vilde risikere sit Ry som et Fornuftvæsen ved at paastaa eller endog tro, at en saadan Daab, der er administreret ved en Myndighed, som Mennesket selv har tillagt sig, kan være virkningsfuld ved at tilsikre Syndernes Forladelse, eller at den skal anerkendes som gyldig af Himmelens Magter?

Kirker, Samfund eller andre Sammenslutninger, der blot er oprettet paa menneskeligt Initiativ, er menneskelige Institutioner; de kan aldrig blive noget andet. Det er i Samklang med Fornuft, at saadanne Organisationer bærer Menneskers

---

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i Januar.

Navne, eller at de er kendt ved en eller anden Benævnelse, der refererer til deres Oprindelse, deres Forfatning, deres Regeringsejendommeligheder, deres Beliggenhed eller et eller andet fremtrædende Træk. Kan det anses for mindre end Vanhelligelse at knytte Guddommens Navn til en Kirke, der er blevet oprettet paa den Maade, vi her har fremstillet det?

Kirken paa Apostlenes Tid var den Organisation, som Kristus havde oprettet. Han kaldte den meget tydeligt Min Kirke (Matt. 16: 18); og efter hans Bortgang blev hver Ordinance deri administreret i Jesu Kristi Navn. Ved guddommelig Forsikring blev disse Ordinancer virkningsfulde, ikke blot paa Jorden men i Himmelen, ikke alene for Tid, men ogsaa for Evighed. Herren erklærede eftertrykkeligt om menneskelavede Institutioner, om kunstig Vækst, selv om de bar Titler paa kirkelig Kultus: »Enhver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode.« (Matt. 15: 13).

Under sin Administration paa det vestlige Fastland oprettede Jesus Kristus sin Kirke, og han besvarede visse Spørgsmaal med Hensyn til det Navn, som Kirken skulde kaldes ved, paa denne Maade:

»Derfor, hvad som helst I gør, skulle I gøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld. Og hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Mose Navn, da er det Mose Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium.« (Mormons Bog, 3. Nephi 27: 7, 8).

En Embedsmands Handlinger, hvad enten de er af lokal eller anden Art, er kun effektive indenfor den Jurisdiktions Grænser, som han repræsenterer. En Bys Forordninger kan sættes i Kraft indenfor Bygrænsen, men ikke udover. Dog, til Trods for disse fundamentale Kendsgerninger er der Mennesker, der forudsætter, at det er indenfor deres Omraade at lovgive i aandelige Anliggender og at forandre, annullere eller fjerne ved deres egne Love, de Love, der er oprettede ved guddommelig Myndighed henhørende til Medlemsskab i Guds Rige.

I denne Tid har Herren oprettet sin Kirke her paa Jorden og har slaaet den store Kendsgerning fast, at medens hæderlige Forpligtelser, Overenskomster og Kontrakter blandt Mennesker kan være gyldige under menneskelige Love, er han ikke paa nogen Maade bundet ved saadan Udøvelse af

dødelig Myndighed som betingende Sjælens Fremtid efter Døden. Ovrvej disse Jesu Kristi Erklæringer, givet til hans Kirke i 1843:

»Alle Pagter, Kontrakter, Overenskomster, Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Foreninger eller Forhaabninger, der ikke er indstiftede, indgaaede og beseglede ved Forjættelsens Helligaand, baade for Tid og Evighed af ham, som dertil er salvet .... har ingen Gyldighed, Magt eller bindende Kraft i og efter de dodes Opstandelse; thi alle Forbindelser, der ikke er sluttede i dette Øjemed, kommer til Ende, naar Menneskene dor..... Og alt, som findes i Verden, der er anordnet af Menneskene, af Troner eller Fyrstendømmer, eller Ting af hvad Navn de være maa, men som ikke er anordnet af mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal ikke bestaa, efter Menneskene er døde, ej heller i eller efter Opstandelsen, siger Herren, din Gud.« (Pagtens Bog 132: 7—13).

Spørgsmaal.

1. Er Institutioner og Organisationer skadelige eller gavnlige for Menneskets Fremgang?
2. Hvad er Forskellen mellem menneskelavede og Guds Institutioner? Nævn nogle menneskelavede Institutioner, der er til Gavn.
3. Forklar, hvad der menes med Skriftstedet: »Enhver Plantning som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode.«
4. Er uretfærdige Handlinger, der er udfort ved Præstedømmets Myndighed, af nogen Virkning? Er en Ordinance, udført af en Mand, der uværdigt er i Besiddelse af Præstedommet, gyldig?
5. Hvad er Grænserne for et Individs Myndighed? Hvem er han ansvarlig overfor?
6. Diskuter Pagtens Bog Kap. 132: 5—13.

ET VIDNESBYRD.

Der er ingen Frelse undtagen ved at vandre paa den Vej, som Gud har udpeget for os. Der er intet Haab om evigt Liv undtagen ved at vise Lydighed mod Loven, som er blevet givet af Livets Fader, »hos hvem der ikke er Forandring, ej heller Omskiftelse«; og der er ikke nogen anden Vej, hvorved vi kan opnaa det Lys og den Ophojelse. Disse Ting er udover al Tvivl i mit Sind; jeg véd, at de er sande. Derfor bærer jeg

mit Vidnesbyrd til eder, mine Brødre og Søstre, at Herren den Almægtige regerer, at han lever, og at hans Søn lever, ja, han, der døde for Verdens Synder, og at han opstod fra de døde, at han sidder ved Faderens højre Haand, at al Magt er givet ham, og at det er os paalagt at kalde paa Gud i Jesu Kristi Navn. Det bliver fortalt os, at vi skulde erindre ham i vore Hjem, holde hans hellige Navn frisk i vort Sind og vise Ærbødighed for ham i vore Hjerter; vi skulde kalde paa ham fra Tid til anden, fra Dag til Dag, ja, i Virkeligheden skulde vi leve saaledes hvert Minut af vort Liv, at vort Hjertes Ønsker vil være en Bøn til Gud om Retfærdighed, om Sandhed, og om Menneskehedens Frelse. Lad os passe paa os selv, saa at der ikke vil komme en eneste Draabe Bitterhed i vor Sjæl, hvorved hele vort Væsen kan hentæres og forgiftes af Vrede, af Had, Misundelse og al Slags ondt. Vi skulde være fri for alle disse onde Ting, saa at vi kan være fyldt med Guds Kærlighed, Sandhedens Kærlighed, Kærlighed for vore Medmennesker, at vi kan søge at gøre det gode overfor alle Mennesker hele vort Liv og fremfor alt være tro mod vore Pagter i Jesu Kristi Evangelium.

Præsident *Joseph F. Smith.*

Præsident Joseph J. Daynes af Granite Stav er blevet valgt til at efterfølge Præsident Woodruff som Præsident over Veststaternes Mission. Han har altid taget aktiv Del i Kirkens Arbejde.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.

INDHOLD